

Birinci Bölüm

Uçmanın bir yolunu bulduğuma göre, hangi tarafından girmeliyim geceye? Kanatlarım beyaz ya da tüylü değil; yeşil renkte ve ipekten. Rüzgârda uçuşuyor, hareket ettiğimde bükülüyorlar; önce bir daire çiziyor, ardından dümdüz açılıyor, en sonunda kendi istediğim şekle bürünüyorlar. Ne arkamdaki karanlık ne de önümdeki yıldızlar korkutuyor beni.

Kurduğum hayalin ahmaklığını fark edip kendi kendime gülüyorum. İnsanlar her ne kadar uçamasa da, *toplum* kurulmadan önce, uçabilenler hakkında efsaneler anlatılırdı. Bu efsanelerden birini konu alan bir resim görmüştüm zamanında. Beyaz kanatlar, mavi gökyüzü, kafaların üstünde altın sarısı haleler ve ressamın onları uçarken resmetmiş olmasına, ayaklarının yere değmesine inanamıyormuş gibi şaşkınlıkla bakan gözler.

O efsaneler gerçek değildi. Bunu biliyorum. Ama bu gece, uydurma olduklarını unutmak işten bile değil. Hava treni, yıldızlı gecede su gibi öyle bir süzülüyor ve kalbim öylesine hızlı çarpıyor ki, sanki her an göğe yükselebilirim.

Yeşil ipek elbisemin kıvrımlarını düzeltirken “Neye gülüyorsun?” diye soruyor Xander.

“Her Şeye,” diyorum ona, gerçekten de  yle. EŞleşme yemeğimin gelmesini o kadar uzun zamandır bekliyorum ki. EŐleŐceĐim  ocuğun yüzünü ilk defa orada göreceğim. Adını ilk defa orada duyacağım.

  im  ime sığmıyor. Hava treni ne kadar hızlı giderse gitsin, yeterince hızlı deĐilmiŐ gibi geliyor. Sessizce gecenin  inden geçiyor tren; anne babalarımızın hafif bir yağmurunkini andıran seslerine, kalbimin őimŐek hızındaki atıŐlarına fon oluŐturuyor trenin sesi.

“Heyecanlı mısın?” diye sorduğuna göre, Xander da kalbimin atıŐlarını duyuyor olmalı. Yanı baŐında oturan ağabeyi, anneme kendi eşleşme yemeğinde yaŐadıklarını anlatıyor. Yakında Xander ile benim de anlatacak bir hik emiz olacak.

“Hayır,” diyorum Xander’a. Ama Xander benim en yakın arkadaşım ve beni öyle iyi tanıyor ki.

“Yalancı,” diye üstüme geliyor. “Heyecanlısın  Őte.”

“Niye, sen öyle değil misin?”

“Hayır, değilim. Hazırım ben,” diyor duraksamadan, ben de ona inanıyorum. Xander ne istediğinden emin olan kiŐilerdendir.

“Heyecanlı olsan bile bundan ne çıkar Cassia,” diyor sesini yumuŐatarak. “EŞleşme yemeğine katılanların yaklaşık yüzde doksan    nde bazı heyecan belirtileri görülür.”

“Resm  eşleşme kılavuzundaki her Őeyi ezberledin mi?”

“ yle sayılır,” diyor Xander sırtarak. Ne zannediyardın? dercesine bir hareket yapıyor eliyle.

Bu hareketi beni güldürüyor, zaten kılavuzda yazanların hepsini ben de ezberledim. Bu kadar önemli bir karar söz konusu olunca insan, üst üste defalarca okuyup kolayca ezberleyebiliyor. “Sen azınlıktasın o zaman,” diyorum. “Yani hiç heyecanlanmayan yüzde yedilik grupta.”

“Öyle tabii,” diye onaylıyor dediğimi.

“Benim heyecanlı olduğumu nereden anladın peki?”

Xander elimdeki altın rengi eşyayı işaret ederek: “Habire şunu açıp kapatıyorsun da ondan,” diyor. “El yapımı bir eşyan olduğundan haberim yoktu.” Aramızda geçmişten kalma hazineler dolaşıyor. Topluma mensup olan yurttaşlara el yapımı bir eşyaya sahip olma hakkı tanındığı hâlde bu eşyalara sahip olmak, o kadar da kolay değil. Tabii torunlarına kalsın diye yıllar boyu bir şeyler saklayan atalarınız olmadığı müddetçe.

“Birkaç saat öncesine kadar yoktu zaten,” diyorum. “Büyük-babam doğum günü hediyesi olarak verdi. Annesine aitmiş.”

“Ne deniyor buna?” diye soruyor Xander.

“Pudriyer,” diyorum. Bu isim çok hoşuma gidiyor. Pudra sözcüğü ufacık toz zerreciklerini akla getiriyor. Ben de ufak tefeğim zaten. Hem kulağa da çok güzel geliyor: *pud-ri-yer*. Çat diye kapanınca çıkardığı sesi andıran bir söyleniş var bu kelimenin.

“Üstündeki harflerle sayıların anlamı ne?”

“Pek emin değilim.” Altın rengi yüzeyin üstüne kazınmış ACM harflerinin ve 1940 sayısının üstünde dolaştırıyorum parmağımı. “Ama baksana,” dedikten sonra, Xander’a içini göstermek için pudriyeri açıyorum. Gerçek camdan küçük bir ayna ve büyükbabamın dediğine bakılırsa eski sahibinin, yüzüne sürmek için pudra koyduğu küçük bir oyuk var içinde. Bense onu, herkesin taşıdığı acil durum haplarını saklamak için kullanıyorum; biri yeşil, biri mavi, biri de kırmızı bu hapların.

“Çok kullanışlı,” diyor Xander. Kollarını öne doğru uzatınca onun da el yapımı bir eşyası olduğunu fark ediyorum; parıl parıl parlayan iki platin kol düğmesi. “Bunları bana babam verdi ama içlerine bir şey konmuyor. Hiçbir işe yaramıyorlar.”

“Gene de güzel görünüyorlar.” Gözlerimi Xander’ın yüzüne doğru kaldırıp ısı ısı parlayan mavi gözlerine, siyah takım elbisesiyle beyaz gömüğünün üzerine düşen sarı saçlarına bakıyorum. Xander oldum olası, hatta biz daha küçükken bile yakışıklıydı ama onu hiç bu hâlde görmemiştim. Oğlanların kıyafet seçerken öyle kızlar gibi vakit harcamaları gerekmiyor. Takım elbiseler birbirinin neredeyse aynı. Gerçi onların da gömlek ve kravatlarının rengini seçmeleri gerekiyor. Ayrıca takım elbiselerde, gündelik standart kıyafetlerde kullanılanlardan çok daha iyi kumaşlar kullanılır. “İyi görünüyorsun.” Eşinin o olduğunu öğrenen kız sevinçten deliye dönecek.

“İyi mi?” diye soruyor Xander kaşlarını kaldırarak. “Bu kâdarcık mı yani?”

“Xander,” diyor yanında oturan annesi. Sesinde şakayla karışık bir ayıplama var.

Bunun üzerine Xander bana “Sen de güzel görünüyorsun,” diyor. Onu kendimi bildim bileli tanıyor olsam da iltifatı üzerine hafiften kızarıyorum. Bu elbisenin içinde kendimi güzel hissediyorum: buz yeşili, uzun ve dalga dalga uçuşan bir elbise. İpeğin tenimde yarattığı alışılmadık pürüzsüzlük hissi, bana kendimi kıvrak ve zarif hissettiriyor.

İçeride bir kutlama yapıldığını haber veren özel mavi-beyaz ışıklarla süslenmiş, ısı ısı Belediye Sarayı görününce, yanımda oturan annemle babam derin bir nefes alıyor. Sarayın önündeki mermer merdivenleri henüz göremesem de, cılalı ve pırl pırl olduklarını biliyorum. Bütün hayatım boyunca, bu ayna gibi mermer merdivenlerden yukarı çıkmayı, hep uzaktan görüp de hiç giremediğim o binanın kapısından içeri girmeyi bekledim.

Pudriyerimin aynasından kendime bakıp göz kamaştırıcı olduğumdan emin olmak istiyordum. Öte yandan, kendini beğen-

miş biri gibi görünmek de istemiyordum; bu yüzden pudriyerin kapağından yüzüme şöyle bir bakmakla yetiniyorum.

Pudriyerin yuvarlak kapağı yüz hatlarımı biraz yamuk yumuk gösterse de, bu, benim. Yeşil gözlerim, pudriyerin kapağında gerçekte olduğundan daha sarımsı görünen bakır kahvesi saçlarım, küçük, muntazam burnum ve büyükbabamınkine benzeyen tek gamzeli yanağım. Beni tamı tamına on yedi yaşındaki Cassia Maria Reyes yapan bütün fiziki özelliklerim.

Pudriyeri elimde evirip çeviriyor, iki tarafının nasıl muntazam bir biçimde birbirinin üstüne kapandığına bakıyorum. Eşim de tıpkı benim gibi bu akşam burada olacağımı hesaba katarak düzgün giyinip gelmiştir. Doğum günüm ayın on beşine, yani her ay yapılan eşleşme yemeğinin verildiği güne denk geldiği için hep doğum günümde eşleştirilmeyi ummuşumdur. On yedi yaşına girdiğiniz andan itibaren yılın herhangi bir günü eşleşme yemeğine çağrılabilirsiniz. Doğum günümde eşleştirileceğimi bildiren mesaj, iki hafta önce evdeki iletişim cihazına geldiğinde, parçaların tek tek yerine oturduğunu görür gibi oldum; her şey uzun zamandır hayal ettiğim gibi gidiyor.

Gerçi bütün hayatım boyunca eşimi bekledim ama yemek tam doğum gününe denk geldiğinden, bu defa onu görmek için bir gün bile beklemem gerekmeyecek.

“Cassia,” diyor annem gülümseyerek. Gözlerimi kırıştıırıp şaşkın şaşkın onlara bakıyorum. Annemle babam yerlerinden kalkmışlar, trenden inmeye hazırlanıyorlar. Xander da ayağa kalkmış, gömleğinin kollarını düzeltiyor. Onun derin bir iç geçirdiğini duyunca kendi kendime gülümsüyorum. Sonuçta o da biraz heyecanlı olabilir.

“Hadi bakalım,” diyor bana. Öyle içten ve hoş bir gülümsemesi vardı ki; ikimizin de aynı anda çağrılması ne iyi oldu. Ço-

cukluğumuzun neredeyse hepsi birlikte geçti ve görünüşe göre çocukluğumuzun bitişini de birlikte karşılayacağız.

Ben de Xander’a gülümseyerek karşılık veriyorum ve toplum-da kullandığımız en etkili ifadeyle iyi dileklerimi sunuyorum: “En iyi sonuçları almanı dilerim.”

“Ben de Cassia,” diye karşılık veriyor.

Hava treninden inip Belediye Sarayına doğru yürürken an-nemle babam iki yanımdan koluma giriyor. Her zaman olduğu gibi yine sevgileriyle çevreliyorlar beni.

Geceye üçümüz yalnız katılıyoruz; erkek kardeşim Bram henüz on yedi yaşına basmadığı için bizimle eşleşme yemeğine gelemedi. Zaten katıldığınız ilk eşleşme yemeği, her zaman si-zin kendi yemeğiniz olur. Ama ben büyük kardeş olduğum için Bram’ın törenine katılabileceğim. Bram’ın eşinin nasıl biri olaca-ğını düşünerek gülüyorum. Bunu öğrenmek için yedi sene bekle-mem gerekecek.

Ama bu gece benim gecem.

Kalabalığın içinde eşleşecek olanlarımızı seçmek çok kolay; hem diğerlerinden daha genciz hem de anne babalarımız ile kar-deşlerimiz standart kıyafetlerle etrafta gezinirken bizler güzel elbiseler ve ısmarlama takımlarla ortalıkta dolaşıyoruz; böyle olunca da daha fazla dikkat çekiyoruz. Belediye görevlileri bize gururla bakıyor; kubbeli binadan içeri girerken kalbim kuş olup uçacak sanki.

Salonda oturacağı yere doğru ilerlerken bana el sallayan Xander’ın dışında Lea isimli tanıdığım bir kız gözüme ilişiyor. Parlak kırmızı bir elbise giymiş. İyi bir seçim yapmış çünkü çar-pıcı kıyafeti içinde fark edilmekten çekinmeyecek kadar güzel.

Ama kaygılı bir hâli var; sürekli el yapımı eşyasını, yani kolundaki taşlı kırmızı bileziği çevirip duruyor. Lea'yı burada görmek beni biraz şaşırtıyor. Ben olsam onu *bekârlar* grubuna seçerdim.

Yemek için bize ayrılan masadaki yerimize otururken “Şu seramiğe bak,” diyor babam. “Geçen sene bulduğumuz Wedgewood porselenlerini anımsattı bana...”

Annem bana bakıp bakıp gözlerini muzipçe başka yana çeviriyor. Babama gelince, eşleşme yemeğinde bile etraftaki eşyalara bakmaktan kendini alamıyor. Babam, uzun süredir neredeyse bütün zamanını, restore edilerek halkın kullanımına açılan eski mahallelerde çalışarak geçirdi. İşi gereği, aslında görüldüğü kadar uzak geçmişte olmayan bir toplumun kalıntılarını ayıklıyor. Bugünlerdeyse, gene ilginç bir restorasyon projesinde çalışıyor: Eski bir kütüphane üzerinde çalışıyorlar. Toplumun değerli saydığı şeyleri, değerli sayılmayanlar arasından ayıklıyorlar.

Bir süre sonra kendimi gülmekten alamıyorum çünkü annem sürekli çiçekler hakkında yorumda bulunuyor; çiçekler botanik parkında çalışan annemin uzmanlık alanıdır. “Ah, Cassia! Masaların ortasındaki şu çiçeklere bak. Şu leylaklara,” deyip habire elimi sıkıyor.

“Lütfen oturun,” diyor kürsüdeki görevli, “yemek servisi başlamak üzere.”

Bunca insanın bu kadar çabuk yerine yerleşmesi gülünç. Her ne kadar porselen ve çiçeklere hayran hayran baksak da, eşlerimizle buluşmak için buraya gelmiş olsak da, hepimiz yemeklerin tadına bakmak için sabırsızlanıyoruz.

Karşı masada oturan şen şakrak görünümlü bir adam bize bakarak “eşleşme yemeğinde sunulan yemeklerin hep boşa gittiğini söylerler,” diyor. “Kimse heyecandan bir lokma yiyemiyor.” Görünüşe göre söylediği doğru, çünkü başka bir masada oturan

pembe elbiseli bir kız hiçbir şeye dokunmadan öylece tabağına bakıyor.

Ama benim böyle bir sorunum yok. Karnımı tıka basa doldurmasam da her şeyden biraz alıyorum tabağıma: kavrulmuş sebzeler, iştah açıcı bir et, tazecik yeşillikler, krem peynir ve sıcacık beyaz ekmek. Yemek tıpkı bir dans gibi; sanki bu sadece bir ziyafet değil, aynı zamanda bir balo. Garsonlar tabakları zarif hareketlerle önümüze koyuyorlar; yeşillik ve garnitürle servis edilen yemekler de tıpkı bizler gibi giyinip süslenmiş. Beyaz peçeteleri, gümüş çatalları, ısıllı parlayan kristal kadehleri bir müzik aletini tutar gibi tutuyor herkes.

Ana yemek bittikten sonra önümüze taze kremalı çikolatalı pasta getirilirken babam çocuk gibi seviniyor. “Harika,” diye sıldıyor; bunu öyle alçak bir sesle söylüyor ki, onu sadece annemle ben duyabiliyoruz.

Annem ona alaycı gözlerle bakıp gülüyor, bunun üzerine babam onun eline uzanıyor.

Pastadan bir parça alınca babamın neden bu kadar heyecanlandığını anlıyorum; yoğun tadına rağmen ağır olmayan, esmer ve lezzetli bir pasta bu. Aylar önce kış tatilinde yediğim geleneksel yemekten sonra tattığım en lezzetli şey. Keşke Bram de bu pastanın tadına bakabilseydi, diye aklımdan geçirirken tabağımdaki pastanın bir kısmını ona nasıl götürebileceğimin yollarını düşünüyorum. Ama bunu yapmanın bir yolu yok. Pudriyerime sığmaz. Hem annem buna izin verecek olsa bile onun el çantasında saklamak iyi bir fikir değil. Zaten o da izin vermez. Annem kuralları ihlal etmez.

Pastayı sonrası için saklayamayacağıma göre, ya şimdi ya hiç, diyerek girişiyorum.

Tam son lokmayı ağzıma attığım sırada sunucunun sesi duyuluyor: “Artık eşleri anons etme vakti geldi.”